

Súd: Krajský súd Košice  
Spisová značka: 1Co/224/2017  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7114203290  
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2018  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tutko  
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7114203290.1

## Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tutka a členov senátu JUDr. Ladislava Cakociho a JUDr. Adriany Murínovej v spore žalobcu T. U., bytom v W., W. B. Č.. X, zastúpeného JUDr. Jurajom Špirkom, advokátom so sídlom v Košiciach, Floriánska č. 19 proti žalovanému O. Š., bytom v W., P. Č.. XX, zastúpenému JUDr. Igorom Milichovským, advokátom so sídlom v Košiciach, Krmanova č. 14, o zaplatenie 49.000,00 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 10.2.2017 č.k. 19C/68/2014-132 takto

### rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

### odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Týmto rozsudkom rozhodol súd prvej inštancie o peňažnom nároku žalobcu titulom poskytnutej pôžičky.

3. Pri rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie zo zistenia, že účastníci uzatvorili dňa 16.3.2013 zmluvu o pôžičke, na základe ktorej žalobca ako veriteľ mal žalovanému ako dlžníkovi poskytnúť pôžičku vo výške 49.000,00 eur. V zmluve účastníci uviedli, že peňažné prostriedky boli poskytnuté a prevzaté dňa 16.3.2013 a žalovaný ako dlžník uznáva svoj dlh voči veriteľovi. Súd ďalej vychádzal zo svedeckej výpovede svedkyne Č., ktorá uviedla, že peňažnú pôžičku v sume 25.000,00 eur z jej účtu poskytla žalovanému a na požiadanie žalobcu žalovanému poskytla peňažné prostriedky dvakrát po 5.000,00 eur a tieto peňažné prostriedky boli prevedené na účet žalovaného. Pôžičku teda svedkyňa mala poskytnúť žalovanému.

4. Na základe uvedených zistení a po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že nárok žalobcu nie je dôvodný. Z výpovede svedkyne mal za preukázané, že svedkyňa bez akýchkoľvek pochybností uviedla, že peňažné prostriedky vo výške 35.000,00 eur poskytla žalovanému, pričom žalobca pri poskytovaní tejto pôžičky vystupoval ako sprostredkovateľ, resp. pôžičku zabezpečoval. Ďalej súd z výpovede svedkyne vyvodil, že peňažné prostriedky vo výške 35.000,00 eur nepochádzali z vlastných finančných prostriedkov žalobcu a hoci boli nepochybne žalovanému poskytnuté, neboli dané do dispozície žalobcu s úmyslom, aby žalobca s týmito peňažnými prostriedkami mohol ľubovoľne nakladať, resp. s priamym úmyslom použiť tieto finančné prostriedky nepochybne patriace svedkyňi. Je nepochybné, že žalobca a žalovaný sa zhodli na tom, že si dojednali minimálne medzi sebou poskytnutie pôžičky vo výške 35.000,00 eur, samo o sebe takéto dojednanie pre vznik tohto záväzkového vzťahu nepostačuje, pretože pre jeho vznik absentuje práve namietané reálne odovzdanie peňažných prostriedkov žalovanému. Pokiaľ sa strany sporu súčasne zhodli na skutkových okolnostiach, za akých peňažná pôžička vo výške 35.000,00 eur došla do dispozície žalovanému zo strany žalobcu, vzhľadom na výpoveď svedkyne súd nemohol posúdiť inak otázku reálneho odovzdania predmetu

pôžičky spôsobom, že žalobca v konaní ohľadne dojednanej pôžičky nepreukázal jej reálne odovzdanie, pretože existencia tzv. dlžného úpisu, ktorú žalobca reálnym odovzdaním čiastky 35.000,00 eur ako obligatórne náležitosti záväzkového vzťahu založeného zmluvou o pôžičke mienil preukázať, bola v konaní vyvrátená svedeckou výpoveďou svedkyne Č.. Podľa názoru súdu žalobca neuniesol v konaní svoje dôkazné bremeno ohľadom tvrdení pôžičky vo výške 35.000,00 eur a ani dôkazné bremeno vo vzťahu k tvrdeniu poskytnutej pôžičky vo výške 14.000,00 eur, ktorá mala byť žalovanému poskytnutá dňa 26.3.2013. Žalobca v spore síce preukázal, že z tejto čiastky si zabezpečil v sume 11.000,00 eur od P. P., svedok ale súčasne nepotvrdil tvrdenie žalobcu o tom, že uvedenú čiastku odovzdal žalovanému, pretože ako vyplýva z jeho svedeckej výpovede, nebol pri odovzdaní tejto čiastky a poznatok o tom mal iba sprostredkovane od žalobcu. Žalovaný v priebehu celého konania žalobcom tvrdené dojednanie na poskytnutie sumy 14.000,00 eur popieral, pričom z jeho výpovede v označených trestných veciach vyplýva iba tvrdenie, že so žalobcom sa dohodol na pôžičke vo výške 35.000,00 eur za už spomínaného skutkového stavu. Neuniesol dôkazné bremeno ani predložením listinného dokladu - písomnej zmluvy o pôžičke, aj keby ju súd mal považovať za tzv. dlžný úpis. K 16.3.2013 žalovanému boli poskytnuté peňažné prostriedky iba vo výške 25.000,00 eur z účtu svedkyne, t.j. v sume odlišnej od čiastky 14.000,00 eur, ktorá mala byť podľa žalobcu poskytnutá žalovanému až 26.3.2013. Žalovaný preukázal „nehodnovernosť“ tohto dokladu, pre ktorú tento doklad nemôže požívať relevantnú silu dôkazného prostriedku v súdnom spore.

5. Výrok o trovách konania odôvodnil súd s poukazom na ust. § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%.

6. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odvolaní uviedol, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že v súvislosti so svojim školským stretnutím začali jednať o poskytnutí určitých peňažných prostriedkov, o ktoré požiadal žalovaný. Strany sporu sa zhodli aj na tom, že spísali tiež písomnú zmluvu, ktorá bola dátumovaná k 16.3.2013 a ktorá mala byť dodatočne žalobcom doplňovaná o určité údaje. Súd sa zhodol s jeho právnym záverom o tom, že tzv. dlžobný úpis predstavuje písomné potvrdenie dlžníka o tom, že dlhuje veriteľovi určitú sumu a že jeho existencia uľahčuje veriteľovi procesnú situáciu v tom, že dôkazné bremeno ohľadne preukázania a dojednaní a reálneho odovzdania predmetu pôžičky sa prenáša na dlžníka. Žalovaný vo svojej výpovedi v konaní nepoprel, že s ním dojednal poskytnutie pôžičky vo výške 35.000,00 eur, ktoré dokázal zohnať. Žalovaný v súvislosti s predmetom pôžičky opakovane vypovedal tiež v trestnej veci, a to spôsobom, že so žalobcom dojednal peňažnú pôžičku, na základe ktorej si od neho vypožičal sumu spolu vo výške 35.000,00 eur. Z uvedeného podľa jeho názoru je zrejmé, že preukázal odovzdanie peňazí minimálne vo výške 35.000,00 eur. Žalovaný v rámci svojej obrany použil viaceré nekonzistentných tvrdení, ako napríklad, že dlh vrátil a pod. Vzhľadom na to má za to, že pokiaľ z uvedených skutočností súd ustálil, že pre vznik záväzkového vzťahu tu absentuje odovzdanie peňazí žalovanému, takéto posúdenie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ak teda podľa súdu k vzniku záväzkového vzťahu nedošlo, mal by žalovaný vrátiť plnenie minimálne vo výške 35.000,00 eur z dôvodu bezdôvodného obohatenia. Ďalej uviedol, že pre vznik zmluvy nie je dôležité, kedy došlo k podpisu písomnej zmluvy o pôžičke, ale to kedy došlo k reálnemu odovzdaniu predmetu zmluvy. Ďalej poukazuje na výpoveď svedka Vargu, ktorý uviedol, že bol z výpovede svojej mamy v šoku, lebo si nevie vysvetliť, na základe čoho vyslovila vetu, že ona požičala túto časť peňazí žalovanému. Je toho názoru, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že zmluva bola najprv dojednaná ústne a to medzi ním a žalovaným a k jej podpísaniu došlo až neskôr, preto je možné túto písomnú zmluvu posúdiť ako dlžobný úpis, ktorým dlžník písomne potvrdil, že dlhuje veriteľovi dlžnú sumu alebo prípadne posúdiť ako potvrdenie o prevzatí svojej pôžičky vo výške 49.000,00 eur splatnej 16.5.2013. Ďalej poukázal na to, že žalovaný svoju obranu nepodporil žiadnym dôkazom. Už samotná skutočnosť, že žalovaný zmluvu o pôžičke podpísal, svedčí o tom, že predmet pôžičky od neho prevzal. Pokiaľ by predmet pôžičky neobdržal, bolo by celkom nelogické, aby podpísal zmluvu obsahujúcu prehlásenie o prevzatí peňazí. Za daného skutkového stavu veci odporuje pravidlá logického myslenia uveriť bez ďalšieho obrane žalovaného, že predmet pôžičky od žalobcu neprevzal. V tejto súvislosti poukazuje aj na výpovede žalovaného z priloženého vyšetrovacieho spisu.

7. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

8. Na základe podaného odvolania odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok a konanie mu predchádzajúce podľa § 379 v spojení s § 380 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky pre potvrdenie ani pre zmenu rozhodnutia.

9. Odvolací súd je v prejednávanej veci toho názoru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nemožno považovať za správne, ak súd pri rozhodovaní vychádzal z názoru „že žalobca neunesol v konaní svoje dôkazné bremeno ohľadom tvrdenej pôžičky ...“.

10. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

11. Súdna prax je ustálená v tom, že zmluva o pôžičke má reálnu (nielen konsenzuálnu) povahu. Vznik pôžičky predpokladá nielen dohodu strán, ale aj skutočné odovzdanie predmetu pôžičky dlžníkovi. Ako pre každú zmluvu je i pre zmluvu o pôžičke nevyhnutným predpokladom zhodná vôľa oboch strán (konsenzus). Akonáhle je zmluva na základe ponuky a jej prijatia uzavretá, vzniká medzi stranami záväzný právny vzťah, ktorého obsahom sú dohodnuté práva a povinnosti, avšak až odovzdaním predmetu pôžičky dlžníkovi sa tento vzťah medzi nimi stáva právnym vzťahom z pôžičky. Pôžička sa radí k tzv. reálnym kontraktom, kedy okrem samotného uzatvorenia zmluvy je potrebný ešte ďalší úkon, a to odovzdanie predmetu pôžičky dlžníkovi. Teda nielen samotným zmluvným dojednaním, ale až odovzdaním predmetu pôžičky vzniká dlžníkovi záväzok vrátiť veriteľovi to, čo mu bolo požičané, a tomu zodpovedajúce právo veriteľa požadovať vrátenie pôžičky.

12. Súdna prax je ustálená aj v tom, že pri peňažnej pôžičke veriteľ zo zmluvy o pôžičke splní svoj záväzok prenechať dlžníkovi peniaze v zmysle § 657 Občianskeho zákonníka nielen ich odovzdaním dlžníkovi v hotovosti, ale aj formou bezhotovostného platobného styku, t.j. bezhotovostným prevodom na účet dlžníka, prípadne podľa dohody zmluvných strán na dlžníkom označený účet tretej osoby, ku ktorému má dlžník dispozičné oprávnenie alebo na dlžníkom označený účet tretej osoby, ktorý podľa dohody strán zmluvy o pôžičke je miestom plnenia záväzku veriteľa poskytnúť predmet pôžičky.

13. V prejednávanej veci ako z výpovede žalovaného vyplýva „oslovil žalobcu, či by mu vedel poskytnúť pôžičku konkrétne okolo 35.000,00 eur“. Žalobca s poskytnutím pôžičky súhlasil a peniaze mu „zohnal“ od svedkyne p. V. Č. tak, že táto dňa 14.3.2013 previedla na účet žalovaného sumu 25.000,00 eur a dňa 26.3.2013 vybrala z účtu hotovosť v sume 10.000,00 eur, ktorú žalobca odovzdal žalovanému a ktorý ju uvedeného dňa vložil na svoj peňažný účet.

14. Z vyjadrenia žalovaného uvedeného v pripojenom vyšetrovacom spise, ale aj vo vyšetrovacom spise Okresnej prokuratúry Košice II vyplýva, že finančné prostriedky v sume 35.000,00 eur mu požičal žalobca s tým, že pôžičku vráti do konca apríla 2013. Vzhľadom na to, že pôžičku v dohodnutej lehote nesplnil, navrhol mu písaať zmluvu o pôžičke a overiť notárom.

15. Z uvedeného konania účastníkov je zrejmá ich zhodná vôľa uzavrieť zmluvu o pôžičke. Zmluva o pôžičke teda na základe ponuky a jej prijatia bola uzatvorená a medzi účastníkmi vznikol záväzný právny vzťah, ktorého obsahom boli dohodnuté práva a povinnosti, t.j. povinnosť žalobcu poskytnúť žalovanému finančné prostriedky v sume 35.000,00 eur a žalovaný sa zaviazal ich vrátiť najneskoršie do konca apríla 2013.

16. Napriek tomu, že medzi účastníkmi vznikol záväzný právny vzťah až odovzdaním predmetu pôžičky, t.j. sumy 35.000,00 eur, sa tento právny vzťah stáva právnym vzťahom z pôžičky, lebo ako bolo vyššie uvedené, pôžička je reálnym kontraktom, kedy okrem uzatvorenia samotnej zmluvy je potrebný ďalší úkon a to odovzdanie predmetu pôžičky dlžníkovi, v danom prípade žalovanému.

17. Podľa názoru odvolacieho súdu z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobca v konaní preukázal, že došlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke, že žalovanému predmet pôžičky odovzdal, ako aj skutočnosť, že žalovaný pôžičku riadne a včas nevrátil.

18. K odovzdaniu predmetu pôžičky je potrebné uviesť, že uvedená suma bola žalovanému odovzdaná a to tak, že dňa 4.3.2013 mu bola pripísaná na jeho účet suma 25.000,00 eur a dňa 26.3.2013 mu bola odovzdaná žalobcom hotovosť v sume 10.000,00 eur. Na veci nemení nič ani zistenie, že uvedené peňažné prostriedky pochádzali z účtu svedkyne p. V. Č.. Je tomu tak preto, že žalobca sa zaviazal, že poskytne žalobcovi finančné prostriedky v sume 35.000,00 eur, ktoré mu aj poskytol tým spôsobom, že tieto na jeho požiadanie poskytla žalobcovi svedkyňa v rámci plnenia záväzku žalobcu. Správne preto súd prvej inštancie aj konštatoval, že „nemožno jednoznačne uzavrieť, že by došlo k dojednaniu pôžičky medzi ňou a žalovaným ...“. Svedkyňa neposkytla žalovanému peňažné prostriedky na základe pôžičky a neplnila mu ani bez právneho dôvodu, ale tieto poskytla žalovanému za účelom splnenia žalobcovho záväzku zo zmluvného vzťahu o pôžičke, v rámci ktorého sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanému peňažnú pôžičku.

19. Bez významu je z tohto pohľadu poukaz súdu na tvrdenie svedkyne „no tak peňažné prostriedky som poskytla titulom pôžičky ja O. Š.. Na tom trvám“. V súvislosti s uvedenou výpoveďou svedkyne nemožno súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že z predmetnej svedeckej výpovede vyplýva jednoznačne, aká bola vôľa pri poskytovaní sumy 35.000,00 eur a to že tieto peňažné prostriedky poskytla ako pôžičku žalovanému, ak v rozpore s tým zároveň súd konštatoval, že nemožno uzavrieť, aby došlo k dojednaniu pôžičky medzi svedkyňou a žalovaným.

20. Nemožno preto súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že pre vznik zmluvy o pôžičke v prejednávanej veci absentuje reálne odovzdanie peňažných prostriedkov žalovanému. Zo zisteného skutkového stavu nemožno vyvodiť, že pre vznik zmluvného záväzkového vzťahu z pôžičky absentuje reálne odovzdanie peňažných prostriedkov žalovanému len z tohto dôvodu, že peňažné prostriedky nepochádzali z vlastných finančných zdrojov žalobcu a nikdy údajne neboli dané do dispozície žalobcovi s úmyslom, aby žalobca s týmito peňažnými prostriedkami mohol ľubovoľne nakladať. Je tomu tak preto, že z vykonaného dokazovania je nesporné, že svedkyňa na požiadanie žalobcu plnila jeho záväzok zo zmluvného vzťahu.

21. Nemožno súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno ani vo vzťahu k tvrdenej poskytnutej pôžičke vo výške 14.000,00 eur. Je nesporné, že účastníci uzatvorili dňa 16.3.2013 písomnú zmluvu o pôžičke, v ktorej čl. 2 bod 2.1.1 účastníci uviedli, že peňažné prostriedky boli poskytnuté a prevzaté žalovaným dňa 16.3.2013, pričom pravosť podpisu bola osvedčená notárom dňa 7.5.2013. V čl. 6.3. zmluvy o pôžičke je uvedené, že zmluva nadobúda účinnosť podpisom zmluvných strán. Účastníci teda zmluvu podpísali dňa 16.3.2013 a neskôr svoj podpis osvedčili pred notárom dňa 7.5.2013. Nemožno pritom prehliadnuť, že zmluva obsahuje vyhlásenie žalovaného o prevzatí, ale aj povinnosti vrátiť pôžičku, čo potvrdil svojim podpisom na zmluve. O pravosti podpisov zmluvných strán na zmluve nie je namieste pochybovať, lebo boli úradne osvedčené.

22. Skutočnosť, že žalovaný zmluvu o pôžičke dňa 16.3.2013 podpísal svedčí pre záver, že predmet pôžičky od žalobcu prevzal. Pokiaľ by totiž predmet pôžičky od žalobcu neprevzal, bolo by celkom nelogické, aby podpísal zmluvu obsahujúcu jeho vyhlásenie o prevzatí peňazí. Účastníci zmluvu o pôžičke uzavreli v rámci zmluvnej voľnosti, kedy text zmluvného dojednania musel byť v čase ich podpisu známy. Zmluvu ako prejav svojej pravej a slobodnej vôle následne po spísaní opatрили overenými podpismi.

23. Za daného skutkového stavu veci odporuje pravidlám logického myslenia uveriť bez ďalšieho obrane žalovaného, že predmet pôžičky od žalobcu neprevzal, resp. vyvodiť, že zmluva o pôžičke opatrená overenými podpismi účastníkov nie je dostačujúcim dôkazom pre preukázanie opaku. Účastníkom občianskoprávných zmluvných vzťahov by malo byť naopak umožnené spoľahnúť sa na to, že celkom zrejmy obsah zmluvných dojednaní nemôže byť vyvrátený na základe iba pouhého popretia zo strany účastníka, ktorý nechce niesť následky porušenia povinnosti zo zmluvného vzťahu (resp. nechce byť nositeľom povinnosti založený zmluvným vzťahom).

24. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že sú dané odvolacie dôvody žalobcu spočívajúce v nesprávnych skutkových zisteniach a následne v nesprávnom právnom posúdení veci, preto odvolací súd postupom podľa § 389 ods. 1 písm. c/ C.s.p. napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

25. Po vrátení veci bude úlohou súdu prvej inštancie vychádzať z právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tomto zrušujúcom uznesení, t.j. že došlo k odovzdaniu peňažných prostriedkov žalobcom plnením prostredníctvom svedkyne a následne opätovne posúdi dôvodnosť žalobcom uplatneného nároku ohľadom poskytnutej pôžičky v rozsahu 49.000,00 eur.

26. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

27. Uvedené rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0:

### **Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).